

Η φάτνη είναι το μέγα μάθημα της ταπείνωσης

Φώτη Κόντογλου

Μέγα μάθημα τῆς ταπείνωσης εἶναι γιά μᾶς, ἀδελφοί μου, ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Ποῦ γεννήθηκε; Μέσα σέ μία φάτνη, σ' ἓνα παχνὶ νὰ ποῦμε καλύτερα, γιὰ νὰ νοιώσουμε βαθύτερα τὴν ἀνείπωτη συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ, γιατί τ' ἀρχαῖα λόγια κάνουνε νὰ φαίνονται στὰ μάτια μας πλούσια καὶ τὰ φτωχὰ πράγματα. Ἡ μητέρα του, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της, ξένη σὲ ξένον τόπο, πῆγε καὶ τὸν γέννησε μέσα σ' ἓνα μαντρί. Τὸ βόδι καὶ τὸ γαῖδούρι τὸν ζεστάνανε μὲ τὴν ἀνασαμιά τους. Τσομπάνηδες τὸν συντροφέψανε. Μαζὶ μὲ τὰ νιογέννητα ἀρνιά λογαριάστηκε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἦρθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ Ἀδάμ. Ποιὸς ἄνθρωπος γεννήθηκε μὲ μεγαλύτερη ταπείνωση;

Ὁ Ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος γράφει, στὸν Λόγον του γιὰ τὴν Ταπεινοφροσύνη, τὰ παρακάτω ἐξαίσια λόγια: «Θέλω ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου, ἀδελφοί μου, καὶ νὰ λαλήσω γιὰ τὴν ὑψηλὴ ὑπόθεση τῆς ταπεινοφροσύνης, κ' εἶμαι γεμάτος φόβον, σὰν ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον ποὺ ξέρει πὼς θὰ μιλήσει γιὰ τὸν Θεόν. Γιατί ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι στολὴ τῆς θεότητος. Γιατί ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ποὺ ἔγινε ἄνθρωπος, αὐτὴ ντύθηκε, κ' ἦρθε σὲ συνάφεια μαζί μας μ' αὐτὴ, παίρνοντας σῶμα σὰν τὸ δικό μας. Κι ὅποιος τὴ ντύθηκε, ἀληθινὰ ἔγινε ὅμοιος μ' Ἐκεῖνον, ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὕψος Του, καὶ ποὺ σκέπασε τὴν ἀρετὴ τῆς μεγαλωσύνης Του καὶ τὴ δόξα Του μὲ τὴν ταπεινοφροσύνη. Κι αὐτὸ ἔγινε γιὰ νὰ μὴν κατακαεῖ ἡ κτίσις ἀπὸ τὴ θωριά Του. Γιατί ἡ κτίσις δὲν μπορούσε νὰ τὸν κοιτάξει, ἂν δὲν ἔπαιρνε ἓνα μέρος ἀπ' αὐτὴ (τὸ σῶμα), κ' ἔτσι μίλησε μ' αὐτὴ. Σκέπασε τὴ μεγαλωσύνη Του μὲ τὴ σάρκα, καὶ μ' αὐτὴ ἦρθε σὲ συνάφεια μαζί μας, μὲ τὸ σῶμα ποὺ ἐπῆρε ἀπὸ τὴν Παρθένο καὶ Θεοτόκο Μαρία. Ὡστε, βλέποντάς τον ἡμεῖς πὼς εἶναι ἀπὸ τὸ γένος μας καὶ πὼς μᾶς μιᾶ σὰν ἄνθρωπος, νὰ μὴν τρομάξουμε ἀπὸ τὴ θωριά Του. Γι' αὐτό, ὅποιος φορέσει τὴ στολὴν ποὺ φόρεσε ὁ Κτίστης (δηλαδὴ τὴν ταπεινοφροσύνην), τὸν ἴδιον τὸν Χριστὸν ντύθηκε».

Ἡ φάτνη εἶναι ἡ ταπεινὴ καρδιά, ποὺ μοναχὰ σ' αὐτὴ πηγαίνει καὶ γεννιέται ὁ Χριστός.